

Politiska fångar i USA och Kuba?

Politiska fångar i USA och Kuba

De senaste dagarna har vi sett en lavin av anklagelser från USA:s regering mot Kuba som anklagas för att hålla fler än 600 politiska fångar efter protesterna 11 juli. Vice utrikesminister för Västra Halvklotet Brian Nichols och utrikesminister Anthony Blinken har varit ledande i denna kampanj tillsammans med USA:s ambassad i Havanna. [Och i Sverige har vi lägligt nog Civil Rights Defenders som påpassligt omedelbart anslutit sig till USA:s kampanj. En händelse som ser ut som en tanke. Och inte kan det väl ha att göra med att USA delfinansierar Erik Jennische och CRD?]

Anklagelserna döljer sådant som vi inte bör bortse ifrån. För det första: Var kommer informationen ifrån? Är den sann? Varför är ledande USA-politiker så angelägna om denna kampanj mot Kuba? Och sist men inte minst; vilken moralisk rättighet har USA att döma någon för att ha politiska fångar?

Den överdrivna uppgiften om 600 politiska fångar kommer från en NGO (non-governmental- organization) baserad i Spanien, ?Cuban Observatory of Human Rights (OCDH)? och en annan i samma stad, ?Prisoners Defenders?. År efter år får dessa organisationer tusentals dollar från USAID som är deras viktigaste finansiär. Så det är knappast en opartisk grupp som ger information. Tvärtom. Dessa organisationer har också varit inblandade i tidigare och pågående kampanjer för ?regim-förändring? i Kuba.

Det är värt att notera att många av dessa så kallade politiska fångar var inblandade i vandalism mot offentlig egendom. Några av dem har medgivit att de fick betalt för sina våldsamma handlingar. Det visar att det knappast handlade om någon gräsrotsrörelse av oppositionella, vilket man försöker framställa det som. De bör kallas vid sitt rätta namn: legoknektar. De får fullgöra fängelsestraff för de brott som de begått precis som de skulle fått göra överallt i världen, inklusive i USA.

Vi kan ta ett exempel, Jose Daniel Ferrer, tydligen den viktigaste politiske fången enligt USA. Han är chef för Patriotic Union of Cuba (UNPACU). Organisationen finansieras från Florida och är knutet till våldsaktioner på ön. Ferrer påstår att han utsatts för tortyr och psykologisk aggression. Men hans påståenden avslöjades som lögn när kubanska myndigheter släppte en video där Ferrer infogar skador på sig själv genom att dunka huvudet mot ett bord i ett förhörssrum.

José Daniel Ferrer, t.v.

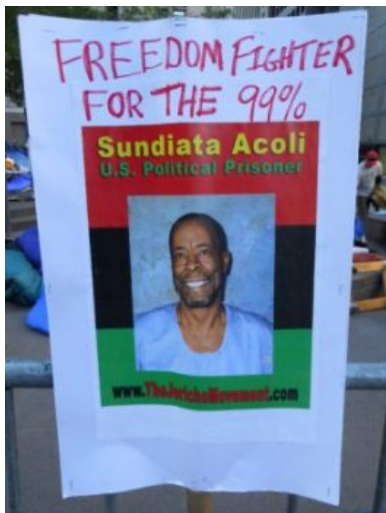
USA påbörjade en kampanj direkt efter 11 juliprotesterna och krävde frigivning av de som fanns i fängelse. Det är en grov inblandning i Kubas interna affärer. USA agerar som om Kuba inte skulle ha lagar som tillämpas som i andra länder. Höga myndighetspersoner i USA har använt Ferrer i försöken att bevisa att Kuba inte följer korrekta rättsprocesser. De förtiger att Ferrer vägrade att ha ett försvar i rätten. Istället deklarerade han att han var politisk fånge. Det efter att ha gripits då han bröt mot den husarrest han var satt i efter att ha misshandlat en person. Det hade alltså ingenting med politik att göra. Men ska man få stöd från en internationell opinion gäller det att presentera sina brott rätt.

I USA:s intresse ligger att ignorera att många av dessa ?politiska fångar? inte är något annat än resultatet av deras egen misslyckade strategi att försöka framkalla uppror på ön. Det erbjuder en dubbel fördel för USA-politikerna: först för att visa att de inte överger sina bundsförvanter på ön och sedan för att det är den perfekta förevändningen som rättfärdigar att vidmakthålla och skärpa de kvävande sanktionerna mot det kubanska folket.

Strategin är uppenbar: USA låtsas stödja det kubanska folket, medan sanningen är den rakt motsatta. De skärper sanktionerna som stryper den kubanska ekonomin och den kubanska regeringens möjligheter att övervinna den nuvarande krisen. Det är inget nytt. Tvärtom är det en gammal och återkommande taktik som USA använder för att bekämpa progressiva rörelser och stater som USA inte gillar: Venezuela, Syrien, Iran, Nicaragua.

Ö-nationen har utan uppehåll arbetat för att USA:s tortyrläger i Guantanamo ska stängas. Här har dussintals människor fängslats och torterats i årtionden utan rättegång och dom. Och låt oss påminna om de 5 kubanerna: Fem politiska fångar som satt 16 år i USA-fängelser på obevisade anklagelser om konspiration. De dömdes efter att de informerat kubanska myndigheter om planerade attacker mot kubanska mål från terrorister i Florida.

Men USA:s anklagelser mot Kuba är än mer cyniska om vi tar hänsyn till de många människorättsföreträdare och antirasister som funnit en fristad i Kuba efter att ha blivit politiskt förföljda i USA. För att ta ett exempel, Sundiata Acoli, en före detta medlem i Black Panther Party och Black Liberation Army.

Sundiata Acoli, medborgarrättskämpe. Dömd till livstid plus 30 år. I fängelse sedan 1970-talet. De första fem åren i isoleringscell.

USA har ingen moralisk rätt att anklaga någon, definitivt inte Kuba, för att ha politiska fångar. I en rapport 2018 från National Jericho Movement anges att det fanns åtminstone 523 politiska fångar i USA. Alliance for Global Justice, AfGJ, uppdaterade sin lista över politiska fångar i USA i juli 2021. Många av fångarna sitter på livstid. Istället larmar USA för att kubanska domstolar utfärdat straff på mellan 5 och 15 år mot människor som beslutat sig för att störta landets demokratiska regering. USA:s anklagelser verkar vara ett skämt, men det är de inte.

Människorättsaktivisten Leonard Peltier från AIM, American Indian Movement. I fängelse sedan 1977

USA använder sig ofta av taktiken att anfall är det bästa försvaret för att dölja sin egen förtryckande karaktär. USA anklagar en stor del av världen för att bryta mot de mänskliga rättigheterna och för politiskt förtryck när det självt gör det på det mest utstuderade sätt i sitt eget land.

Oavsett antalet är kanske det värsta med de politiska fångarna i USA den behandling de utsätts för i fängelserna, landets enorma fängelsesystem och grymheten i ett system som är utformat för att bryta ner människor och få dem att överge sina övertygelser. Det är förhållandevis okänt att det finns en levande rörelse bland fångar som är övertygade om att en rättvis sak och kampen för rättvisa inte kan hejdas.

Det är uppenbart att anti-kubanska politiker i USA har mycket att vinna på landets attityd mot ön. Efter deras misslyckande att fortsätta att utnyttja protesterna 11 juli och de i november som aldrig hände till sin fördel försöker de nu skapa en bild av en diktatorisk regim. Det anger tonen för den interna oppositionen som trakasserar och anklagar varje media för att vara partisk till den kubanska regeringens fördel om de redovisar sanningen om de som så flagrant och uppenbart bröt mot lagen.

Detta är en välplanerad kampanj där USA står för finansieringen och för att ge internationell relevans åt kampanjen. Det medan den interna oppositionen utnyttjas för att försöka förgifta det kubanska folket. Olyckligtvis har de haft viss framgång, men ju mer

sanningen kommer fram, desto mindre möjligheter har de att lyckas. Det, tillsammans med den kubanska regeringens öppenhet och rättsväsendets oberoende är de bästa sätten att avvärja dessa nya undergrävande attacker för att göra slut på den kubanska revolutionen.

Gustavo A. Maranges Resumen Latinoamericano, 220109

[Political Prisoners in Cuba and in the United States; Facts and Fiction, Part 1](#)

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72